Bądź posłuszny i żyj

Przymierze z Adamem

> I dał Pan Bóg człowiekowi taki rozkaz: Z każdego drzewa tego ogrodu możesz jeść, ale z drzewa poznania dobra i zła nie wolno ci jeść, bo gdy tylko zjesz z niego, na pewno umrzesz – 1 Moj. 2:16-17.

Przymierze to „umowa wzajemna pomiędzy stronami, z których każda winna wykonać pewne określone zobowiązania względem drugiej strony. W Piśmie Świętym określenie to funkcjonuje dla opisania pewnych relacji pomiędzy Bogiem, a człowiekiem” (Cyclopedia of Biblical, Theological, and Ecclesiastical Literature, McClintock and Strong, tom. II,str. 543).

Na początku Adam był święty, czysty, wolny od grzechu, a przyszłość jaka się przed nim otwierała, była wspaniała. Rozpoczął z „czystą kartą”. Chociaż doskonały, był on również niewinny i niedoświadczony.

Umowa w ramach której funkcjonował gdy został stworzony, zawarta została pomiędzy Bogiem, moralnym władcą, a Adamem, wolną jednostką która reprezentowała również całe jego przyszłe potomstwo. Adam miał przestrzegać Bożego polecenia. Jego próbą był zakaz spożywania z „drzewa poznania”. Karą za nieposłuszeństwo była śmierć, a posłuszeństwo miało być nagrodzone życiem bez końca.

Bóg zasadził wspaniały ogród z kolorowymi kwiatami, krzewami, drzewami oraz obfitością pokarmu wszelkiego rodzaju, a także drzewem życia i drzewem poznania dobra i zła. Adam został umieszczony w ogrodzie „aby go uprawiał i strzegł” (1 Moj. 2:15).

Gdy jego ukochana towarzyszka zjadła zakazany owoc, Adam stanął przed trudnym wyborem: powinien być lojalnym względem Ewy, czy Boga? Do dnia dzisiejszego, lojalność względem rodziny lub przyjaciół kosztem wierności Bogu i jego Słowu może niekiedy drogo kosztować.

Mojżesz powiedział: „I nakazał nam Pan spełniać te wszystkie przepisy, okazywać cześć zbożną Panu, Bogu naszemu, aby nam się dobrze powodziło po wszystkie dni naszego życia, jak to jest dzisiaj” (5 Moj. 6:24). Bóg chce dla swych dzieci tego, co najlepsze; zasada ta jest prawdziwa tak względem nas, jak i względem Adama.

Paul Mali w swej książce „Biblia jako rodząca się cywilizacja” napisał: „Zawarcie przymierza oznacza, że dwie strony spotkały się, określiły uzgodnione warunki i zgodziły się postępować wedle tych zasad. Przymierze wiąże obie strony. Jeżeli jedna ze stron jest wolna od jakichkolwiek zobowiązań, wówczas korzyść płynąca z umowy zostaje zatracona. Nie jest tajemnicą, że Bóg da życie każdemu, ale tylko na swoich warunkach. Innymi słowy, jeden zestaw warunków jest równoważony innym. Sprawiedliwość polega na zachowaniu obu tych grup obowiązków w równowadze. Bóg powiedział, jeśli uczynisz to, ja uczynię tamto. Jeżeli okażesz posłuszeństwo memu prawu, obdarzę cię życiem. Bóg daje życie tym, którzy realizują warunki zawartego przymierza”.

Zgodnie z myślą tego autora, „pierwsza faza tego przymierza (...) danego Adamowi mogłaby zostać nazwana ‘Przymierzem Edenu’. Bóg polecił człowiekowi, aby się rozmnażał, czynił sobie ziemię poddaną, wykonywał swą władzę, dbał o ogród, karmił się owocami i warzywami, powstrzymał się od korzystania z owoców drzewa poznania dobra i zła (1 Moj. 2,3). Zgodnie z Bożą obietnicą, gdyby człowiek wykonał to polecenie, miałby zapewnione życie w raju Edenu. Jednakże ludzka para zachowała się w sposób dowolny; Adam i Ewa załamali przymierze z Bogiem, utracili życie i zostali wygnania z ogrodu Eden.

Bóg powiedział do kobiety: będziesz rodziła dzieci w bólu, twoje macierzyństwo będzie naznaczone smutkiem, musisz również uznać zwierzchność swego męża. Mężczyźnie Bóg powiedział: twoja praca na ziemi będzie trudna i pełna kłopotów. Prowadź swe życia, tak krótkie jak jest, a jego końcem będzie śmierć. Gdy to wykonasz, dam ci obietnicę nasienia (mesjańskiego Odkupiciela) który przyjdzie, aby cię wybawić. On zmiażdży głowę węża”.

W zależności od tłumaczenia, proroctwo Ozeasza 6:7 to jedyny werset Pisma Świętego który bezpośrednio łączy Adama z przymierzem: „Lecz oni jak Adam złamali przymierze, tam postąpili ze mną zdradziecko” (Rotherham). Hebrajskie słowo tłumaczone jako „Adam” to ogólne słowo o znaczeniu „człowiek”, które zostało użyte w niektórych innych tłumaczeniach. Imię „Adam” nie było związane z ojcem rodzaju ludzkiego, ale stosowało się również do kobiety (1 Moj. 5:2).

Gdy przeglądniemy Biblię w poszukiwaniu słowa „przymierze”, znajdziemy odnośniki wiążące się z przymierzami zawartymi z Noem, Abramem, Izaakiem, Dawidem, domem Izraela, oraz innymi postaciami, ale nie z Adamem. Mimo to jest oczywiste, że Adama wiązała szczególna relacja z jego Stworzycielem; wiedział on

również co powinien czynić, aby zachować swe życie na doskonałej ziemi.

Chociaż nie podpisał swego imienia pod tekstem umowy, Adam wiedział jakie są oczekiwania względem niego oraz jakie będą konsekwencje, gdy naruszy Boży porządek. Mimo to, wybrał drogę która okazała się bardziej tragiczna, niż się spodziewał.

Niektórzy uważają, że Boża kara była zbyt surowa, zbyt ekstremalna, biorąc pod uwagę rodzaj występku. Dlaczego tak ostra kara została wyegzekwowana za tak drobny uczynek? W końcu nie było to morderstwo!

Pamiętać jednak należy, że działała wówczas Boża zasada, która została trafnie podsumowana przez Jezusa: „Kto jest wierny w najmniejszej sprawie i w wielkiej jest wierny, a kto w najmniejszej jest niesprawiedliwy i w wielkiej jest niesprawiedliwy” (Łuk. 16:10).

„Zasiej myśl, a będziesz żąć czyn; zasiej czyn, a będziesz żąć nawyk; zasiej nawyk, a będziesz żąć charakter; zasiej charakter, a będziesz żąć swój los” (Samuel Smiles, 1887, Bartlett’s Familiar Quotations, str. 922-923).

Adam zgrzeszył czyniąc to, co Ewa chciała, aby uczynił, zamiast wykonać Boże przykazanie. Okazując nieposłuszeństwo względem Boga stał się pierwszym człowiekiem, a z pewnością nie ostatnim, który doznał szkody przedłożywszy swą żonę ponad Boże słowo i wolę. My również mamy wiele wyborów do wykonania, ale możemy uczyć się nie tylko z własnych błędów, ale również z błędów innych. Możemy wyciągnąć wartościowe wnioski z fatalnej decyzji Adama oraz przyczyn, jakie go do tego skłoniły.

Jako wolna jednostka, Adam nie popełnił swego grzechu w sposób nieświadomy. Miał możliwość podjąć mądrą decyzję, ale zdecydował się postąpić według własnego uznania. Będąc niewinnym stworzeniem Bożym, nie miał w sobie grzesznych tendencji które by mu dyktowały co ma robić albo wpływały na jego decyzję. Ewa posłuchała kusiciela, Adam posłuchał swej żony.

Gdy zgrzeszyli, ich oczy się otwarły i zdali sobie sprawę z tego, że są nadzy (1 Moj. 3:7). Poznali zło osobiście, a także towarzyszące mu poczucie winy, smutek, wstyd i nieszczęście. Wiek niewinności dobiegł końca, zaczynał się nowy okres doświadczeń, wyznaczany przez sumienie i moralną odpowiedzialność.

Apostoł Paweł przekazał nam pewną analizę rezultatów przestępstwa Adama: „Przeto jak przez jednego człowieka grzech wszedł na świat, a przez grzech śmierć, tak i na wszystkich ludzi śmierć przyszła, bo wszyscy zgrzeszyli; albowiem już przed zakonem grzech był na świecie, ale grzechu się nie liczy, gdy zakonu nie ma; lecz śmierć panowała od Adama aż do Mojżesza nawet nad tymi, którzy nie popełnili takiego przestępstwa jak Adam, będący obrazem tego, który miał przyjść. Lecz nie tak jak z upadkiem ma się sprawa z łaską; albowiem jeśli przez upadek jednego człowieka umarło wielu, to daleko obfitsza okazała się dla wielu łaska Boża i dar przez łaskę jednego człowieka, Jezusa Chrystusa. I nie tak ma się sprawa z darem, jak ze skutkiem grzechu jednego człowieka; albowiem wyrok za jeden upadek przyniósł potępienie, ale dar łaski przynosi usprawiedliwienie z wielu upadków. Albowiem jeśli przez upadek jednego człowieka śmierć zapanowała przez jednego, o ileż bardziej ci, którzy otrzymują obfitość łaski i daru usprawiedliwienia, królować będą w życiu przez jednego, Jezusa Chrystusa. A zatem, jak przez upadek jednego człowieka przyszło potępienie na wszystkich ludzi, tak też przez dzieło usprawiedliwienia jednego przyszło dla wszystkich ludzi usprawiedliwienie ku żywotowi. Bo jak przez nieposłuszeństwo jednego człowieka wielu stało się grzesznikami, tak też przez posłuszeństwo jednego wielu dostąpi usprawiedliwienia” (Rzym. 5:12-19).

Grzech i śmierć „weszły na świat przez jednego człowieka”, a tym człowiekiem był Adam. Rezultat nieposłuszeństwa Adama był ogromny, był śmiertelny!

Werset 14 mówi o „przestępstwie Adama”. Słowo „przestępstwo” oznacza „złamanie uchwalonego, ogłoszonego i ratyfikowanego prawa” (Strong #3847). Werset 15 mówi z kolei o „upadku”, które to pojęcie wskazuje na „uchybienie prawdzie i prawości” ,a także „grzech” i „upadek” (Strong #3900). Werset 16 mówi o „wyroku” i „potępieniu”, zaś werset 17 używa słowa „nieposłuszeństwo” aby opisać działanie Adama. Pojęcia te nie zawierają w sobie znaczenia jakościowego!

Z uwagi na rozmyślny wybór Adama, jego potomstwo zapłaciło wysoką cenę. Warunki które wszyscy odziedziczyli od Adama będą trwać aż do pełnego ustanowienia Królestwa Bożego.

Adam i jego relacje z Bogiem

Z analizy relacji pomiędzy Adamem, a Bogiem możemy nauczyć się wielu wartościowych rzeczy.

Przykazania Pana nie są ciężkie (1 Jana 5:3), ale muszą być przestrzegane. Jeżeli kochamy Boga, będziemy przestrzegać Jego przykazań. „Są one wyrazem najwyższych cnót, najszlachetniejszej życzliwości, najczystszej miłości i całego piękna świętości” (Reprints, str. 2093).

Werset Tyt. 1:2 mówi, że Bóg nie może kłamać. Co powie, to uczyni. Możemy na to liczyć! Boże słowo „Nie wraca do mnie puste, lecz wykonuje moją wolę i spełnia pomyślnie to, z czym je wysłałem” (Izaj. 55:11).

Bóg jest wierny swemu słowu. My również powinniśmy być wierni (1 Piotra 4:19, Hebr. 10:23).

Posłuszeństwo i życie idą w parze: bądź posłuszny i żyj, okaż nieposłuszeństwo, a umrzesz. „Wszak Mojżesz powiedział: Proroka, jak ja, spośród braci waszych wzbudzi wam Pan, Bóg; jego słuchać będziecie we wszystkim, cokolwiek do was mówić będzie. I stanie się, ze każdy, kto by nie słuchał owego proroka, z ludu wytępiony będzie” (Dz. Ap. 3:22-23).

Adam zebrał plon tego, co zasiał. Zasada ta ma zastosowanie również i do nas, zgodnie ze słowami apostoła Pawła:

> „Bo kto sieje dla ciała swego, z ciała żąć będzie skażenie, a kto sieje dla Ducha, z Ducha żąć będzie żywot wieczny” (Gal. 6:8).

Adam nie został zwiedziony (1 Tym. 2:14). „Mając pełnię wiedzy, Adam umyślnie i celowo wybrał nieposłuszeństwo, a następnie (...) próbował się ukryć. Gdy został poddany osądowi, zamiast okazać smutek i żal, albo błagać o przebaczenie, Adam podjął próbę usprawiedliwienia się i przerzucenia odpowiedzialności za grzech na innych, nawet oskarżając Jehowę za swój umyślny grzech: Kobieta którą mi dałeś, to ona dała mi owoc i ja go zjadłem” (Aid to Bible Understanding, str. 33)

Przykładajmy większą wagę do Słowa Bożego i uczmy się lekcji, jakie w sobie niesie, mając świadomość, że „Całe Pismo przez Boga jest natchnione i pożyteczne do nauki, do wykrywania błędów, do poprawy, do wychowywania w sprawiedliwości, aby człowiek Boży był doskonały, do wszelkiego dobrego dzieła przygotowany” (2 Tym. 3:16-17).

Wąż zwiódł Ewę swą przebiegłością (2 Kor. 11:3). Obyśmy nie zostali tą przebiegłością zwiedzeni. Nie pozwólmy odwieść się do szczerego i czystego oddania Chrystusowi. Spoglądajmy na Pana oczekując obiecanej łaski i pomocy w słusznym czasie (Hebr. 4:16).

Thomassen Tim